

פרק ב"ב

מדרגתו של יוסף

מדרגתו של יוסף היא בבחינת השלמה לאבות, והוא כעין ממוצע בין האבות לבנים, ועל כן אינו נמנה בין השבטים, ורק בניו «אפרים ומנשה כראובן ושמואן יהיו לי», ולכן היו צריכים כל אחיו להיות נכנים לפניו, אולם הכנעה זו אינה אלא מצד עצמו, אבל מצד זרעו צריך להיות להיפך, שבנינו צריכים להיות נכנים ליהודה שהוא מלכות בית דוד, וזה היה מקור המחלוקת שבין האחים לבין יוסף, שהם דמו שmagmato של יוסף היה לקחת את המלוכה לו ולזרעו עד עולם ולהתנגד לכיסאו של דוד, ועל כן אמרו לו «המלך תמלוך עליינו אם משול המשול בנו» (בראשית ל"ז). אולם יעקב אבינו שמר את הדבר, שהוא ידע את הistor, שמצד יוסף בעצמו מוכחה להיות כך, וגם לבסוף אמר לו «ברכות אביך גברו על ברכות הורי עד תאות גבעות עולם תהיין בראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו» (שם מ"ט כ"ו), לפי שבעלדי יוסף ראשו וקדקו שהוא נזיר אחיו לא יכול אחיו לקבל עליהם ועל זרעם את ברכות האבות, ואمنם מה שנוגע אח"כ להמשכת הגזע אמר יעקב אבינו «לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליך עד כי יבא שילה ولو יקחת עמים» (שם י'), וגם אחיו הכירו זאת בסופו של דבר, ובאו ואמרו לו «נהיה לאדני לעבדים» (שם מ"ד ט'), לו ולא לזרעו.

וכן לעתיד לבוא, יהיה תפקידו של מישיח בן יוסף **לעוזר** אהבת אבות וזכות אבות, ועל ידי זה יתגלה מישיח בן דוד ויתקיים אז «ועשיתי אותם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומולד אחד יהיה לכלם למולד ולא יהיו עוד לשני גויים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד». (יחזקאל ל"ז).

פרק כ"ג

בחינת יוסף ובחינת יהודה

ענין שני המשיחים, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, הוא שבאמת כל ישראל הוא במספר עשרה, כמו שכל הבדיקות נחלקות לעשר, עשר קדושים ולמעלה עשר ספירות. ושבט יהודה ושבט יוסף הם השרשים, ולכן כל ישראל נקראים על שםם, שאarity יוסף על שם יוסף, ויהודים על שם יהודה.

אולם ההבדל שבין יוסף ליהודה הוא, שיוسف הוא מצד עצם המזיאות של ישראל, ולזאת היה צורך שכל השבטים ייכרו את גודלו ויתבטלו אליו, שבו גנוו שרש המזיאות של ישראל עם קדשו, וזה מה שראת יוסף בחלום, «והנה אנחנו מאלמים אלומים בתרוך השدة והנה כמה אלומתי וגם נצבה והנה תסובנה אלומותיכם ותשתחוון לאלומתי» (בראשית ל"ג) שעיל ידי זה מחברת איכותם של כל ישראל, נפלאות קדושתם ותקף משבבם.

ויהודה שיש בו שמו של הקב"ה, עניינו הוא מה שיש ישראל נקראים על שמו של הקב"ה, «אני אמרתי אלהים אתם זכני עליון כלכם» (תהילים פ"ב, ז), אולם למרות כל זה הם חלויים אך ורק במאמרו יתברך ושביל זה הם מודים ומשבחים «הפעם אודה את ד"», ואם כל הקרבנות יהיו בטלים לעתיד לבוא קרבן תודה לא יבטל (מדרש מגהומה אמרור י"ט), כי החברה הזאת שambilעדי אין אלהים וכלם צריכיהם להודאות רק לפני פניו בית, תהיה נשארת תמיד. ובבחינה זו של יהודה מתגלת ערכם של ישראל במדרגה עליונה ביותר, שהם מתבטים לגמרי לפני ד' ונכלים בגופו דמלכא. ואי אפשר להגיע לבחינת יהודה, אלא אם כן מתבטים מוקדם לבחינת יוסף. ולכן לעתיד לבוא יתרגלח מוקדם משיח בן יוסף, שהוא גליי מעלהם של ישראל מצד עצמו, ומתווך שככל אחד יתדבק בצלויות ישראל, יתרגלח אח'ך משיח בן דוד נעים זמירות ישראל, שבו מתגלח גודלם של ישראל מצד התבטלותם כלפי מעלה.